

úplatným, jaké jest účelem obchodování, jest i směňování, při němž jest úplatou jiné zboží, a jest jím zejména i v oboru řetězového obchodu. Úplatou, které se pachatel dostává při směně ve formě jiného zboží, domáhá se pachatel vůči osobám, s nimiž zboží směňuje, při nejmenším veškerých svých pořizovacích nákladů, tedy vedle svých nákladů — a to, je-li mezičlánkem, s hlediska spotřebitelů neúčelným, nákladů zbytečných, — své nákupní ceny, dodatelem jeho, je-li tento zbytečným mezičlánkem, bezprávně zvýšené. Nastává tudíž i při směnách za předpokladu, že činnost pachatele a jeho dodatele pro řádný přechod zboží nebyla nutná ani účelná, účinek zbytečného pro spotřebitele zdražení, jemuž čelí zákaz řetězového obchodu; účinek ten byl by nastal v tomto případě tím spíše, poněvadž rozsudek zjišťuje, že úmysl stěžovatele směňoval ku zjednání bezprávného zisku. Přihlížel-li prvý soud ke zmíněnému udání stěžovatelovu, nebylo to na závadu ani výroku, že stěžovatel a jeho dodatelky vsunuly se mezi konsumenty a producenty jako zbytečné mezičlánky, ani výroku, že stěžovatel provozoval řetězový obchod; naopak jsou tyto výroky nalézacího soudu patrně z onoho udání odvozeny. Řetězový obchod jest odrůdou trestních pletich. Ježto pak zákon trestá jako dokonáný přečin již pouštění se do pletich, nelze ani pro pojem dokonáného řetězového obchodu požadovati, aby úmysl pachatelův, zciziti úplatné zboží, za tím účelem úplatně nabyté, byl celý uveden ve skutek. Stačí, předsevzal-li pachatel činnost, směřující k uskutečnění zmíněného úmyslu; stačí tedy zejména již, koupil-li zboží, jež hodlá úplatně zciziti. Nezáleží proto na tom, že stěžovatel byl přistižen a že zboží mu bylo zabaveno dříve, než je směňoval.

Čís. 1076.

Důvod zmatečnosti dle §u 344 čís. 10 a 11 tr. ř. vztahuje se k výroku porotního soudu, nikoliv porotců.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1923, Kr I 1318/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ustním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Jičíně ze dne 9. listopadu 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ 190 a 194 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížnost neprovádí důvod zmatku č. 11 §u 344 tr. ř. způsobem, jenž by odpovídal zákonu. Snaží se podrobně doličiti domnělou nevěrohodnost jednotlivých svědeckých údajů Josefa M-a, pozastavuje se nad tím, že porotcové zodpověděli hlavní otázky v příčině obou stěžovatelů kladně, ohledně dalších dvou obžalovaných naproti tomu záporně, a dovozuje, že se porotcové nalézali, pokud jde o skutkovou povahu zločinu, obžalovaným za vinu kladeného, v omylu vůbec a že zejména subjektivní stránky jeho nepochopili, neujasnivše si, že je u každého pachatele potřebí jednak úmyslu loupežného, to jest úmyslu, zmoc-

niti se násilím cizí movité věci, jednak násilné činnosti neb aspoň vědomého spolupůsobení. Svou podstatou nejsou tyto námitky ničím jiným, než dle zákona nepřipustným brojením proti přesvědčení porotců a směřují také formálně vesměs jen proti výroku porotců, kteří prý čin, o němž jde, podřadili nesprávně pod ustanovení §u 190 tr. zák. Než důvod zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř. dán je tehdy, jestliže skutek rozhodnutí za základ položený, n e s p r á v n ý m v ý k l a d e m z á k o n a b y l p o d ř a d ě n t r e s t n í m u z á k o n u, který se naň nevztahuje. Již tento doslov zákona nasvědčuje zcela neklamně tomu, že stejně, jako je tomu při důvodu zmatku čís. 10 §u 344 tr. ř., kde se mluví výslovně o r o z h o d n u t í **soudního dvoru**, se předpokládá, že p o r o t n í s o u d, nikoli tedy porotcové, se zachoval způsobem, který činí jeho výrok zmatečným. Předpokládá tudíž důvod zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř., že stěžovatel, vycházející ze skutkové podstaty, jak zjištěna byla výrokem porotců, dovozuje, že tato skutková podstata, t. j. čin takto zjištěný, byl p o r o t n í m s o u d e m podřaděn následkem nesprávného výkladu zákona trestnímu zákonu, naň se nevztahujícímu. V tomto případě zodpověděli porotcové III. hlavní otázku, týkající se stěžovatele a odnášející se ke skutkové podstatě zločinu loupeže ve smyslu §§ 190 a 194 tr. zák., v ten způsob, že porotní soud, neshledav, že by jich výrok byl stížen některou z vad, naznačených v §u 331 tr. ř. a nedospěv dle §u 332 tr. ř. k názoru, že by se byli porotcové při svém výroku v hlavní věci mylili, ani konečně dle §u 337 tr. ř. k náhledu, že čin, který stěžovatel dle výroku porotců spáchal, dle zákona trestem ohrožen není, svým rozhodnutím, opřeným o zmíněnou odpověď, pouze vyřkl, která skutková podstata je založena činem stěžovatelovým, zjištěným výrokem porotců. Jestliže tudíž porotcové otázku, vystihující skutkovou podstatu zločinu loupeže dle §§ 190 a 194 tr. zák. zodpověděli a to zejména i po stránce subjektivní ohledně stěžovatele kladně, nebylo závady proti tomu, aby porotní soud čin jeho nepodřadil skutkové podstatě dle právě uvedeného ustanovení trestního zákona. Že by byl porotní soud při tom zákon nesprávně vložil, netvrdí ani zmateční stížnost.

Čís. 1077.

Ustanovení §u 216 tr. zák. nepřichází v úvahu při zločinu podílnictví na krádeži.

Přestupek dle §u 459 tr. zák. spáchaný výbuchem ručního granátu poblíže stodoly.

Pouhá žádost za potrestání, vznesená u vyšetřujícího soudce tím, kdo byl při výslechu (sčelení) uražen, jest žádostí ve smyslu §u 530 tr. zák.

Tím, že v obžalovacím spisu na trestné činy, stíhané veřejným obžalobcem, bylo navrženo, aby vzat byl zřetel též na činy soukromožalobní, nebylo ohledně těchto promlčení přerušeno.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1923, Kr II 687/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa K-a do rozsudku krajského soudu